Een inclusieve kerk
(1) De kerk van de liefde

Lezing: De kerk van de liefde

Ze bestaat niet als vaste vorm,
maar slechts door onderlinge overeenstemming van de mensen.
Ze heeft geen leden behalve hen die voelen dat ze erbij horen.
Ze heeft geen concurrentie, want ze wedijvert niet.
Ze heeft geen eerzucht, want ze wil alleen maar dienen.
Ze trekt geen landsgrenzen, want dat doet de liefde niet.
Ze kapselt zich niet in, want ze probeert alle groepen en religies te verrijken.
Ze respecteert alle grote leraren aller tijden die de waarheid van de liefde openbaarden.
Wie ertoe behoort, oefent de waarheid van de liefde met zijn hele zijn.
Wie ertoe behoort, weet het.
Ze doet geen pogingen anderen te beleren;
ze probeert alleen maar te zijn en door haar zijn te geven.
Ze leeft in de wetenschap dat de hele aarde een levend wezen is en wij een deel ervan zijn.
Ze weet dat de tijd van de laatste ommekeer gekomen is;
weg van de ik-gerichtheid, uit vrije wil terug naar de eenheid.
Ze maakt zich niet met luide stem bekend, maar werkt in het vrije domein van het zijn.
Ze maakt een buiging voor allen die de weg van de liefde deden oplichten en hiervoor hun leven gaven.
Ze laat in haar rijen geen volgorde toe en geen starre opbouw, want de een is niet groter dan de ander.
Ze zegt geen beloning toe, noch in dit noch in een ander leven, alleen vreugde van het zijn in liefde.
Haar leden herkennen elkaar aan de wijze van handelen, aan de wijze van zijn en aan de ogen
en aan geen ander uiterlijk gebaar dan de broederlijke of zusterlijke omarming.
Ze kennen vrees noch schaamte, en hun getuigenis zal altijd geldig zijn, in goede alsook in slechte tijden.
De kerk van de liefde heeft geen geheim, geen mysterie en geen inwijding,
behalve een grote kennis van de macht van de liefde
omdat de wereld zal veranderen, wanneer wij mensen dit willen,
maar alleen doordat eerst wijzelf veranderen.
Allen die voelen dat ze erbij horen, horen erbij.
Ze behoren tot de kerk van de liefde.

Tekst van de Katharen uit het jaar 1148

Overweging

Liefde als Spiegel van het Goddelijke: Een Evangelisch Perspectief op LGBTQ+ en Geloof

Geloof, Identiteit en Menselijke Waardigheid
Vrienden, laten we eerlijk zijn. We leven in een tijd waarin geloof en identiteit elkaar steeds vaker uitdagen. Waar mensen worstelen met de vraag: kan ik trouw zijn aan mijn geloof én aan wie ik werkelijk ben? En ja — die spanning voelen we allemaal. Maar juist daar, in dat spanningsveld, kunnen we iets nieuws leren. Want geloof, als het echt leeft, is nooit bang voor liefde.

De Zoektocht van Religies naar Liefde en Rechtvaardigheid
Religie heeft door de eeuwen heen richting gegeven aan onze moraal, onze gemeenschappen en onze identiteit. Maar te vaak heeft ze ook muren gebouwd — tussen zuiver en onzuiver, man en vrouw, heilig en zondig. En soms, laten we het zeggen zoals het is, lijken die muren steviger gebouwd dan de bruggen die liefde probeert te slaan. Velen uit de LGBTQ+-gemeenschap weten hoe het voelt om niet alleen

uitgesloten te worden, maar ook niet verbonden. Om te horen dat ze geliefd zijn door God, maar niet welkom in Gods huis.
Toch, als we de essentie van religie herontdekken, zien we dat ze ooit begon met een eenvoudige vraag: hoe leven we rechtvaardig met elkaar? Dat geldt ook voor de **joodse traditie**, waar de Thora streng klinkt, maar waar rabbijnen eeuwenlang gezocht hebben naar de geest van de wet — naar barmhartigheid, naar trouw aan de mens. De God van de Thora is niet enkel de God van regels, maar van relatie.
In de **islam** klinkt iets gelijkaardigs. *Rahma* — genade — is het hart van de Koran. De Profeet veroordeelde niet zonder te luisteren, sloot niet uit zonder te begrijpen. En misschien, als we eerlijk zijn, hebben wij soms sneller geoordeeld dan geluisterd. Sneller afgebakend dan omarmd.
En kijk naar de **oosterse tradities** — het boeddhisme en het hindoeïsme — waar compassie de kern is. Waar het doel niet is om te oordelen, maar om lijden te verlichten. Wie compassie echt begrijpt, weet dat er geen plaats is voor uitsluiting.

Jezus en de Kracht van Radicale Menselijkheid
En dan — dan komen we bij Jezus. De mens die we de Zoon van God noemen. Degene die niet enkel preekte over liefde, maar haar belichaamde. In een wereld die verdeelde, omhelsde Hij. In een cultuur die oordeelde, vergaf Hij. En telkens opnieuw verbrak Hij de regels wanneer ze de mens verhinderden om gezien te worden.
Wanneer Jezus de overspelige vrouw ontmoette, zei Hij: “Ik veroordeel u niet; ga heen en zondig niet meer” (Johannes 8:11). Hij vroeg niet naar haar zonde, maar naar haar ziel. Hij raakte de melaatse aan — niet om te genezen wat onrein was, maar om te tonen dat er nooit iemand onaanraakbaar is. *De mens komt eerst, de wet volgt pas.* En daarin ligt de kern van het Evangelie.
Laten we eerlijk zijn — als Jezus vandaag onder ons wandelde, zou Hij waarschijnlijk niet in de kathedraal staan, maar aan de rand van de parade. Niet omdat Hij rebellie verkiest boven ritueel, maar omdat Hij altijd kiest voor de mens boven de schijn van zuiverheid.

Het Evangelie als Levend Liefdesverhaal
Dus ja, de vraag van het Evangelie is niet: “Mag het?” maar: “Hoe beminnen we?” Niet: “Wie hoort erbij?” maar: “Wie durven we nog niet te zien als beeld van God?”
Het Evangelie is geen moreel handboek. Het is een liefdesverhaal — het verhaal van een God die mens werd, om te tonen dat elke mens, zonder uitzondering, drager is van het goddelijke beeld. En wanneer we LGBTQ+-mensen niet verbinden met onze gemeenschap — of erger nog, uitsluiten van gemeenschap, liturgie of liefde — dan verkleinen we dat beeld van God. We maken van genade iets voorwaardelijks. En genade die voorwaarden kent, is geen genade meer. Dat is bureaucratie, geen bevrijding.

Een Oproep tot Gemeenschap en Moed
Broeders en zusters, vrienden, dit is onze uitdaging. Niet om het Evangelie te herschrijven, maar om het eindelijk te leven. Om te doen wat Jezus deed — te zien, te luisteren, te omarmen. Om te spreken met moed, ook als het ongemakkelijk is. En ja, misschien met een vleugje humor, want geloof zonder glimlach is gewoon angst in een andere jas.
Dus laten we gemeenschappen bouwen — plekken waar liefde geen toevoeging nodig heeft. Waar de regenboog niet symbool staat voor strijd, maar voor verbond. Waar ieder mens, ongeacht wie hij of zij liefheeft, kan horen: “Ook jij bent mijn geliefde kind, in wie Ik welbehagen heb.”
Dat, vrienden, dat is het hart van het Evangelie. En het is aan ons om het te laten kloppen.

Dank u.

Johan Persyn
De Lier, Brugge, 28 december 2025